

כיום זרמי לחזור בו, אם יתנצל בפניו ראשיהממשלה.

אולם כשמע רבין על הפגישה בביתה של גולדה, הוא רתח מכעס: "אינו פוגז קציה ממלאה עכשיו גולדה במפלגה? היא לא תגיד לי עם מי להיפגש, וממי לבקש סליחה!" אולם יועציו הסבירו לו שהתפטרותו של זרמי תביא בעיקבותיה לבחירתו הוודאית של עוזי ברעם לתפקיד המזכ"ל.

לכך לא היה מוכן רבין להסכים. ברעם, מזכיר מחוז ירושלים של המפלגה, ובנו

אליסט יהינפוש, לפעול כריאליסט קשוח. אך התערבות מסוככת יותר, והיא בלתי מודעת לבעליה. יש לה שורשים עמוקים מאד בתרבות האמריקאית.

קארטר בן ה-52, בן העיריה הדרומית, איש צבא-הקבע (חיליהים), בעל האמביו ציה הבלתי-מתפשרת וכוח-הרצון הנחוש, אדם המתכנן את כל מעשיו בהקפדה ובר קור-רוח — זהו האיש שיעביר קרוב לוודאי, את יחסי ארצות-הברית — יש-אל ביקורת חדשה, צוננת ומפוכחת. הוא לא יהיה בוס קל. גם לא נוח.

מיפלגות

גולדה לא פונקציה

התפטרותו המיידית של המזכ"ל מאיר זרמי, בשבוע שעבר, היתה מערכה חדשה בקומדיה מתמשכת

כשהגיש, ביום החמישי האחרון, מזכ"ל מיפלגת-העבודה מאיר זרמי מיכתביהת-פטרות לסגנו, ח"כ אברהם גיבלבר, היה גיבלבר אובד-עצות. תגובתו הראשונה היתה לבקש מזרמי לשמור את ההתפטרות בסוד למיספר שעות. גיבלבר ידע כי בכל ההתפטרות הקודמות חזר בו זרמי, "אחרי שמישהו אמר לו כמה מילים יפות", ורצה שאם אמנם יחזור בו זרמי גם הפעם, לא תצא פרושה ההתפטרות לעיתונות.

לגיבלבר היתה סיבה טובה לשמור את ההתפטרות בסוד. הוא ידע שפרשת הת-פטרותיו של זרמי הפכה כבר נושא לבדיחות בתוך המפלגה ובציבור, ואין איש מתייחס אליהן עוד ברצינות. התו צאה היחידה של ההתפטרות והחזרה-מהן היתה שהודבק לזרמי כינוי העובר מפה לאון: "מיסטר יריו".

בעוד שהתפטרותו של זרמי היו בעבר על רקע של אי-ימוש ההבטחות שניתנו לו לחלץ את המפלגה מהשואה הכספית שבה היא נתונה, היתה ההתפטרות האחרונה על רקע של פגיעה אישית בו.

בומברנג פוליטי. מיפקד חברי מיפ-לגת-העבודה, שעליו הכריז זרמי בקול תרועה רמה, גווע ונתגלה כבומברנג פוליטי. לפתע התברר לקהל-הבוחרים כי מיפ-לגת-העבודה קטנה בהרבה מהמיספר בן 300 אלף החברים שעליו היא נגעה להצ-היר. הרבה פחות מ-50 אלף חברי-מיפ-לגה התפקדו.

סכנה נוספת לעסקי העבודה היתה טמונה בכך שבעוד שבכתי הערים, ירושלים וחיפה, החל המיפקד מראה לפחות ניצנים של הצלחה, היה הכישלון בעיר הגדולה, תל-אביב, מוחלט. היתה סכנה כי עסקנים ואישים מיפלגתיים רבים, ה-שייכים למחוז תל-אביב, יאבדו את מקורם במרכז המפלגה בעיקבות ירידת כוח היחסי של תל-אביב.

המזכיר החדש של מועצת-הפועלים-תל-אביב, דב בן-מאיר, העלה רעיון לצרף את שריהשיכון, אברהם עופר, לצוות המארגן את המיפקד. יצחק רבין ויהושע רבינוביץ נתלו ברעיון זה, והזמינו את עופר לשרת. עופר הסכים להצטרף לצוות המארגן את המיפקד, אך הציג דרישה סבירה: שהוא יעמוד בראש המיפקד.

גם מתנגדיו וגם תומכיו של עופר יודעים כי הוא יעלה את אחוז ההצלחה של המיפקד. מתנגדיו טוענים כי עופר יניקוט שיטות שאינן כל-כך כשרות, ואילו תומכיו טוענים כי עופר הוא בולדווין וטוסי-עבודה במיבצעים מסוג זה.

"עשינו דך עוול!" רבין ורבינו-ביץ הסכימו לדרישותיו של עופר, שכחו בכלל את זרמי. כשנדעה דבר לזרמי, הוא נפגע, לדבריו, משני דברים. האחד: שלא עלה על דעת ראשיהממשלה להזמין אותו לפגישה. השני: שהפקדו את עופר עליו, והכריזו בכך שהוא עצמו נכשל.

כשמכתב-ההתפטרות בידיו, טילפן גייבלבר למנכ"ל הבנק לחקלאות, דויד קלדרון, מי שנחשב כיום כאיש החוק ב-מפא"ל לשעבר. קלדרון הזהיר את גיבלבר שלא להתקשר עם רבין: "זה לא יעזור הפעם", ומיהר לראגן לזרמי פגישה עם גולדה מאיר. לאחר שיחה ארוכה בביתה של גולדה, שבה השתתף גם קלדרון, הסי

מועמד קארטר (עם אשתו רוזלין ובתו אימי) הוא לא יהיה בוס קל

פיע לא-מעט על יישום העקרונות ופרטי המגעים השוטפים.

משום כך היתה חשיבות לשאלה הגדולה: מי זה ג'ימי קארטר?

האיש, שיש לו כל הסיכויים להיכנס בעוד חצי שנה לבית הלבן, הוא אדם מסוג חדש: לא דמוקרט ליברלי-רציונלי ולא רפובליקאי פראגמטי מן המימסד התע-שייתי-צבאי.

אין זה סוד כי ממשלת ישראל קיוותה לניצחונו של דמוקרט שיגרתי: יוברט האמפריי המשומש והמוכר, או הנרי ג'קסון, שהפך כימעט סוכן ישראלי. בראשית הדרך, לא האמין איש באמריקה ובעולם שיש סיכוי לקארטר.

ואכן — קשה היה לתאר מועמד מתאים פחות: איש הדרום הבוזי, איכר המגדל בוטנים, באפטיסט פרימיטיבי, הכל שאלו, לפני חצי שנה: "האם הוא רציני?"

עתה יש לערוך את כל ההערות מה-דש. הנשיא ג'ימי קארטר הוא בגדר אפ-שרות בעלת סבירות גבוהה מאד. איזה מין נשיא הוא יהיה, מבחינת ישראל?

השיכון החדש. החיוך הניצחוני מטעה. האמת טמונה בעיניים הכחולות הקרות, בסיגנון המאופק והחלק של כומר פרו-סטנטני, בהופעה הבטוחה של אדם הבורח בעצמו, ובעצמו בילבד.

קארטר אינו חייב דבר לקולות היהודיים, לכסף היהודי ולכלייהתיקשות היהודיים. הוא לא צמח מן המימסד הדמוקרטי הצי-פוני, שבו יש ליהודים חלק כה רב. הוא גם לא בא מן הביורוקרטיה הווינגטוניית, המדינית והצבאית, הקשורה בישראל בקשרים כה אמיצים. להיפך, הוא משמין אותה בכל הודמנות.

אפשר לסמוך על איש זה שיפתח מחדש את כל התשבונות, יבדוק מחדש את טורי-המיספרים, יחליט מחדש מה כדאי ל-אמריקה ומה לא כדאי לה. הוא עשוי להפ-עיל, תוך כדי כך, אמות-מידה של אידי-אליוס פרטי, לשפוט על פיהן את הת-נהגותה של ישראל.

קארטר הוא מיוזג אמריקאית טיפוסית של אידיאליזם וריאליזם. בעיני הציני-קאים, זוהי צביעות אופיינית: לזכר כאידי-

ושבה קיבלה ישראל סיוע אמריקאי מוחץ מכל הבחינות.

יחסים אינטימיים. כל זה עלול היה להשתנות בסוף 1968, כאשר נבחר אדם שונה לגמרי: הנשיא ריצ'ארד ניקסון.

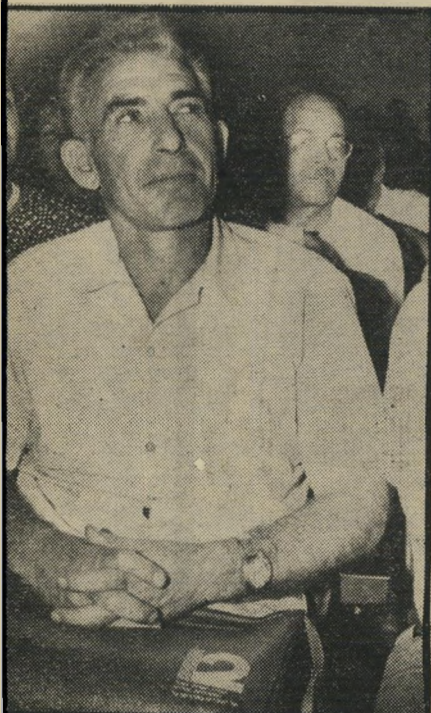
"דיק" ניקסון בא מהמערב. הוא צמח בימין הקיצוני, שהיה תמיד חשוד כאנטי-שמי. גרוע מזה: הוא היה איש המפלגה הרפובליקאית, שעימה לא היו לימים היהודי מעולם יחסים אינטימיים. גרוע מ-כל: הוא היה בן-חיסותו של אותו דווייט אייזנהואר, כיהן במשך שמונה שנים כ-סגנו בכית הלבן, ועלול היה להתגלות כי יורשו גם מבחינת היחסים עם ישראל.

אולם בעייה זו נפתרה, לא במעט תודות לשגריר הישראלי החדש בושינגטון, יצחק רבין. כאיש-מעשה הבין רבין, כי הסיוע הדרוש לישראל לא יבוא מן הסני-אט הדמוקרטי, אלא מן הבית-הלבן הר-פובליקאי. הוא בנה יחסים חדשים והדר-קום עם הבית הלבן, עם המועצה-לביטחון-לאומי (הוועץ), הנרי קיסינג'ר, עם הפאנ-טאנו ועם סוכנות-הביטחון המרכזית.

כך פרחו יחסים, שהגיעו לשיאים חדשים של קשר ישראלי-אמריקאי. בספטמבר הש-חור של 1970 פעלו שתי המדינות בתיאום מוחלט, לבלית הסורים והפלסטינים, ב-מילחמת יום-הכיפורים הגיעה רכבת-הא-וויר האדירה, אחריה בא המיבצע המש-חף להעברת מצריים לגוש האמריקאי, ול-אחרונה, במשבר הלבנוני, קיים שיתוף-פעולה מוחלט לשבירת השמאל והפידיאון-בלבנון, בעזרת הסורים.

"האם הוא רציני?" מובן שהשיתוף האמריקאי-ישראלי מבוסס על אינטרסים אמריקאיים מוצקים, ואינו כפוף לאישיות זו או אחרת. אך דמותו של הנשיא הישש בבית הלבן, וגישתו לבעיות, יכולות להש-

* עיתון בריטי פירסם השבוע כי יש-אל מספקת סיוע צבאי נרחב לכוחות ה-נוצריים בלבנון, וכי שליחים ישראליים פועלים בשיתוף-פעולה הדוק עם הפיקוד הנוצרי, שהוקם והמופעל למעשה על-ידי סוכנות-הביטחון האמריקאית.

מזכ"ל זרמי "הוא היה פוקד רעו"

השר עופר "הוא יהיה פוקד טוב!"

של שריהעבודה משה ברעם, היה ממקור רבי ראשיהממשלה בתחילת דרכו בתפי-קיד זה. לפני מיספר חודשים עבר חתול שחור בין רבין לברעם, וכיום אסור להיר-כיר את שמו של ברעם בטווח השמיעה של רבין.

כשהעמידו את רבין לפני הברירה לבי- (המשך בעמוד 34)